

2) Παράδοξος, περίεργος Πόντ.(Σινώπ. Τραπ.): Ἀγναῖος ἄνθρωπος ἐν' Ὁφ. Ἀγναῖα συντυθαίν' αὐτόθ. Συνών. ἀγνός Α 3 β.

ἀγνάντεμα τό, Ἡπ. Πελοπν. (Μεσσ.) κ. ἄ. ἀγνάν-
τιμα Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀγνάδιμα Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγναντεύω.

1) Τὸ νὰ παρατηρῇ τις μακρόθεν καὶ ἀπέναντι ἐνθ' ἄν.

2) Ὁ τόπος ὁπόθεν δύναται τις νὰ παρατηρῇ μακράν, τόπος περιόπτος: Βγῆκα 'ς τ' ἀγνάντεμα κ' εἶδα τὰ πρόβατα Μεσσ. 'Κεῖ 'ς τ' ἀγνάντιμα τὸν εἶδα τοῦ δεῖνα π' ρουβόλαι κάτον Ἡπ. 3) Συνάντησις Πελοπν. (Μεσσ.).

ἀγναντένω ἀμάρτ. ἀγναντένου Στερελλ. (Λαμ.)
ἀγναδένω Ἰθεσσ. (Ζαγορ.) ἀναδένω Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Πβ. κοντένω, μακρένω κττ.

Παρατηρῶ ἀπέναντι, μακρόθεν ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Καὶ μὲ τὸ κιάλι τήραε τὴν Τοίμοβ' ἀναδένει

Λακων. Συνών. ἀγναντεύω 1.

ἀγναντερός ἐπίθ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ. κ. ἄ.) ἀγναν-
τιρός Ἡπ. Στερελλ. (Ἀρτοτ. Καλοσκοπ.) ἀναδιερός Δ.Κρήτ.
ἀνεδιερός Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ερός.

Ἀποπτος, περίοπτος ἐνθ' ἄν.: Ἀγναντιρὸ μέρος Ἡπ.
Ἀγναντιρὸ ράχι αὐτόθ. Τόπος ἀγναντιρὸς Καλοσκοπ.

ἀγναντεύω (I) Ζάκ. Κορσ. Λευκ. Παξ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ. Λάστ. Μεγαλόπ. Μεσσ. Τρίπ.) Χίος κ. ἄ.
ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 1,202 ἀγναντεύου Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.
κ. ἄ.) Ἡπ. (Ἀρτ. Τσαμαντ. κ. ἄ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)
Μακεδ. (Καταφύγ. Κοζ. κ. ἄ.) Σκόπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.
Καλοσκοπ. Λαμ.) ἀγναδεύω Ἰθάκ. Μέγαρ. Πελοπν.
(Λακων. Μάν.) ἀγναδέου Θεσσ. Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ.
Μακεδ. (Μελέν.) Σκόπ. κ. ἄ. ἀναδεύω Πελοπν. (Λακων.)
ἀγναδεύω Πελοπν. (Ἀνδρίτσ.) ἀγναδεύον Μακεδ. (Μελέν.)
ἀγναντέγγον Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Πβ. καὶ ἀγναντιάζω καὶ
ἀγναντίζω.

1) Ἀντικρύζων βλέπω, παρατηρῶ μακρόθεν καὶ συνή-
θως ἀφ' ὑψηλοῦ καὶ πρὸς τὰ ἀνοικτά, ἀντικρύζω, βλέπω,
κοιτάζω ἐνθ' ἄν.: Χαίρεσαι νὰ τ' ἀγναντεύης τὸ νερὸ τοῦ
βουνοῦ Καλάβρυτ. Ἀγνάντισε τώρα κάτω 'κεῖ 'ς τὴ ρεμα-
τιὰ αὐτόθ. Ἀγνάντιμα, μὰ δὲν μπόρῃσα νὰ τὸν ἰδῶ Κατα-
φύγ. Ὄντας ἐφτασα κὶ ἀγνάντισα τὸ σπίτι μου, θυμήθηκα
τὴ μάνα μου κὶ ἀρχίνησα νὰ κλαίω Παξ. Ἀε ν' ἀγναδένης
γὰ τὰ βόιδα Μάν. Ἀγνάντιμα καὶ δὲ σ' εἶδα π' θινὰ Ἡπ.
Δὲν ἔχει ἀργοπόρῃα πάνου 'ς τὸ Χιολμό, μόνο θ' ἀγναντένης
καὶ θὰ φύγῃς Καλάβρυτ. Ἀγνάντισα μὰ ὦρα, δὲ φάνηκε
τίποτα αὐτόθ. Ἀγναντεύου τοῦ χουριὸ Ἡπ. Αἰτόνι τοῖν
ἀνῆφουρον ἄμ' ἀνιβῆς, θ' ἀγναδένης τ' Γουμὰ τοῖν πεῦκον
Σκόπ. Πάμι ν' ἀγναντέφουμι τὴ νύφ' Κοζ. Κάθεται κὶ ἀγναν-
τεύει Τρίπ. || Παροιμ. Οὐπ' τρώει μπροστα ἀγναντεῦ' ὕστισα
(ἐπὶ τοῦ σπεύδοντος καὶ δι' αὐτὸ μειονεκτοῦντος) Αἰτωλ.
|| Ἀσμ.

Γυναῖκες τοῖν καλῶν ἀδρῶν 'ς τ' ἀγνάδιο ν' ἀγναδεύουν
Ἰθάκ.

Βγῆκα ψηλὰ κὶ ἀγνάντισα κ' εἶδα μέσ' 'ς τὴν αὐλή σου,
σὰν κυπαρίσσι φοντωτὸ στέκονταν τὸ κορμί σου
ἀγν. τόπ.

Ἀγνάντισα κατάκαμπα κ' εἶδα 'να κυπαρίσσι
Λάστ.

Βγῆκα ψηλὰ τοῖν Ἑλνμπον κὶ ἀγνάντισα τριγύρου
Μακεδ.

Ποῦ πλένονν οἱ ξανθὲς μαλλιά κ' οἱ λυγρὲς μαντήλια
κ' οἱ κλέφτις τοῖς ἀγνάντιβαν ἀπὸ τοῦ καραούλι
Αἰτωλ.

Καθήλωσε, μωρὲ σουκρέ, | γιὰ ν' ἀγναδέψω 'ς τὰ χωριά,
δά κ' ἔρχετ' ὁ Ληγόρακας

Μάν.—Ποίημα.

Καὶ 'ς τοὺς κύκλους ὅπου πλέκουν ἀγναντεύονται
καὶ κρυφὰ γλυκοτηρεῖονται καὶ γνωρίζονται

ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀβλατίζω 5, ἀγνα-
τίζω (I) 2. β) Ἀμτβ. φαίνομαι, ἐμφανίζομαι ἀπέναντι
καὶ μακρόθεν Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ἀγνα-
τεύει ἀπὸ πέρα Κύμ. Τὰ βόιδα ἀγναδέψανε 'ς τὸν ἄγιο-Ἰάα
Μάν. Συνών. ἀγναντίζω (I) 2 β. 2) Συναντῶ
Πελοπν. (Μεσσ.) Χίος: Καθὼς τὸν ἀγναντέψης Χίος

ἀγναντεύω (II) Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *anlatmak* καὶ διαλεκτ. *ağnatmak*.

Ἐννοῶ, καταλαμβάνω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγναεύω.

ἀγνάντια ἐπίρρ. ἀνάντια Κίμωλ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Χίος ἀνάδια Πελοπν. (Λακων.) Σύμ. ἀνάγκια Τσακων.
ἀνάδια Θήρ. Κρήτ. Κύθηρ. ἐγνάντια Κορ. (Πλούτ. 3, οβ')
ἀγνάντια Εὐβ. (Κονίστρ. κ. ἄ.) Ζάκ. Ἡπ. Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Κρήτ. Κῶς Παξ. Πελοπν. (Λάστ. Μεγαλόπ.) Στερελλ.
(Καλοσκοπ. κ. ἄ.) Χίος κ. ἄ. ἀγνάδια Θράκ. (Αἰν.) Πελοπν.
(Λακων.) γνάντια Μύκ. ἀγνάντια Ἡπ. (Δρόβιαν.) ἀγνάδια
Θεσσ. Θήρ. Κρήτ. Κύθν. Μακεδ. (Μελέν. Πάγγ. κ. ἄ.) Μῆλ.
Πάρ. Πελοπν. (Γύθ.) γνέντια Καππ. (Φάρας.) ἀγνεγνια
Καππ. ἀνάδιο Κρήτ. Κύθηρ. ἀνάδι Ἡπ. ἀγνάντιον
Κύπρ. ἀγνάντιο Ἡπ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ.
Καλάβρυτ. Λάστ.) κ. ἄ. ἀγνάδιο Ἰθάκ. Πελοπν. (Λακων.
Μάν.) ἀγνάγκιον Κύπρ. ἀγνάντιον Στερελλ. (Ἀρτοτ.
Αἰτωλ.) ἀγνάδιον Σκόπ. ἀγνάντιν Κύπρ. ἀγνάντι Ἀστνπ.
Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ.) Κῶς ἀγνάδιον Θεσσ. (Ζαγορ.)
Σαμοθρ. ἀγναντίς Λευκ. Οἱ τύπ. εἰς -ο(ν) καὶ -ι(ν) καὶ
ὡς οὐσ. οὐδ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιρρ. ἐγναντίον=ἐνώπιον. Κατὰ τὸν
PKretschmer Lesb. Dial. 174 ἐκ τοῦ *ἐκναντία. Ὡς
πρὸς τὴν τροπὴν τοῦ ν εἰς γν μαρτυρουμένην ἤδη ἀπὸ
τοῦ 16^{ου} αἰῶνος (PKretschmer ἐνθ' ἄν. 171) πβ. ἐγνοῖα,
τυράγνια, σύγγεφο. Διὰ τὸ ἀγνάντια-ἀγνάδια πβ.
δόντια-δόδια. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνῶ 25 (1913) 294
καὶ MNE 1,135 καὶ 2,95.

Α) Ἐπίρρ. 1) Ἀπέναντι, εἰς θέαν ἀπὸ τινος τόπου,
ἐνώπιον ἐνθ' ἄν.: Κάθεται ἀγνάντι Εὐβ. Ἀγνάντι 'ς τὸ σπίτι μου
αὐτόθ. Τοῖν εἶδα ἀγνάντια (ἀπέναντι) Ἰωάνν. Γιὰ βγα ἀγνάν-
τιο νὰ δῆς, ἔρχονται τὰ πρόβατα; Καλαβρυτ. Βγῆκ' ἀγνάντια
Καλοσκοπ. Ἦρθε καὶ κάθισε ἀγνάδια μοι Κύθν. Ἐβγα
ἀγνάντιο νὰ σὲ ἰδῶ Ἀρκαδ. Βλέπουν ἀγνάντι τὼς τὰ παλάτια
Ἀστνπ. Ἀγνάδια ἀπὸ τὴν πόλ' Μακεδ. Ἰγνάντια εἶν' ὁ δεῖνα
(ἀπέναντι) Μύκ. Τὸ χωριὸ εἶναι ἀγνάντιο 'ς τὸ Χιολμό
Καλάβρυτ. Νά 'σαι ἀγνάντιο, θὰ πῆς, Κύριε ἐλλήσο! (νὰ εἰσαι
παρὼν θὰ ἀπορήσῃς) αὐτόθ. Ἀγνάδια 'ς τὸ φεγγάρι Γύθ.
Πέρασε γνέντια Φάρας. Ἐβγαν γνέντια μας πέντε κλέφτοι
αὐτόθ. Σ' ἀγνεγνια τὸ μέρος (εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος) Καπ.

Θράκα νι ἀπὸ ἀνάγκη (τὸν εἶδον ἀπὸ ἀγναντία) Τσακων.
Φρ. Ἀγνάντι ἀγνάντια (ὁ εἶς ἀπέναντι τοῦ ἄλλου) Παξ. :

Ἄσμ.
Ἀνάδια μου ἦρθες κ' ἑκατοες σὰν ἥλιος, σὰν φεγάρι
ρήτ.

Βγαίνει 'ς τὰ πέντε ἀλώνια, ἀγνάτιο 'ς τὸ χωριό,
γλέπει φωτιές καὶ καίνε μέσ' 'ς τὰ σπῆτια του
ρκαδ.

Ἀγνάντια σου κι ἀγνάντια μου θὰ στήσ' ἕνα γιοφύρι,
γιὰ νὰ περνῶ κάθε στιγμή νὰ σὲ φιλῶ 'ς τὰ χεῖλη
ἡπ.

Κ' ἕνα δεδρὸ ἀνάδια τση ἡμημένο, μαραμμένο
ρήτ.

*Ἐκατο ἀγνάδια σου | γιὰ νὰ θεωρῶ τὰ μάθια σου
Μήλ. Καὶ μετὰ τῆς προθέσεως ἀπὸ Λευκ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μακεδ. (Μελέν. Πάγγ.) Σκόπ. : Οὐτ' ἀπ' ἀγνάδιον δὲν ἦρθις
νὰ μᾶσε ἰδῆς Σκόπ. || Ἄσμ.

Μιὰ γραιά, πονλὸν γραιά, | δὲ μπουροῦσι νὰ π'λαλή,
ἀπ' ἀγνάδια φώναξι

Πάγγ. Συνών. ἀγαγναντίς. 2) Ἐπί, ἐπάνω Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) Κίμωλ. : Ὁ ψάρτης ἦτανε χρόνια ἀνάντια
'ς τὸ κρεββάτι (κλινήρης) Κίμωλ. || Ἄσμ.

Τοῦ τρίτου τοῦ φαρμακιοῦ ἀγνάντια 'ς τὴν καρδιά του
(φαρμακιοῦ ἐνν. καρφί) Ἀδριανούπ.

Β) Οὐσ. 1) Ὁ ἀπέναντι τόπος, πρὸς τὸν ὁποῖον
δύναται τις ἀκωλύτως νὰ βλέπῃ ἐνθ' ἀν. : Ἐλα 'ς τ' ἀγνάν-
τιο νὰ σοῦ πῶ Ἀρκαδ. Εἰπέτε τὴν κυρίτσα σας νὰ βγῇ
'ς τ' ἀγνάντι νὰ τὴν διῶ ἀγν. τόπ. || Φρ. Γύρ'σα τ' ἀνάδι
(τρόπον τινὰ ὅλον τὸν πέριξ τόπον) ἡπ. || Ἄσμ.

*Ἐβγα 'ς τ' ἀγνάντιο νὰ σὲ δῶ, ἔβγα 'ς τὸ παραθύρι
ἡπ. Πβ. ξαγνάντιο. 2) Ἡ πέριξ τόπου τινὸς θέα
Σκόπ. Στερελλ. (Ἀρτοτ.) κ. ἀ. : Βλέπ'ς τί ἀγνάδιον ἔχ' τοῖ
καλύβ' μας ! Σκόπ. Τοῦ χουριῦ ἔχ' ἀγνάντιον, βλέπεις ὁλοῦθι
Ἀρτοτ. Ἐδῶ ἔχει ἀγνάντιον αὐτόθι. 3) Τόπος ἀπο-
πτος, περίβλεπτος, ἀγναντερός πολλαχ. : Γί' ἀνέβα αὐτοῖ
'πάν' 'ς τ' ἀγνάδιον νὰ δῆς, φαίνεται κἀνένα καίτ' ; Ζαγορ. Τὰ
βόιδα ἦρθαν 'ς τ' ἀγνάδιο Μάν. Βγήκαμε 'ς τ' ἀγνάντι
(συνών. φρ. βγήκαμε 'ς τὸ ξάντι) Κύμ. Ἐβγα 'ς τ' ἀγνάντιο
Καλάβρυτ. Γῆδου 'ς τ' ἀγνάδιον (γῆδου=ἦτο. Συνών. φρ.
ἐπῆγε ν' ἀγναντέψῃ) Σαμοθρ. || Ἄσμ.

Σὲ ἀγνάντιο βγήκα κ' ἑκατο 'ς ἕνα ψηλὸ λιθάρι
Καλάβρυτ. Λάστ.

Παπλᾶς 'ς τ' ἀγνάντιο ἑκατοε τηράει καὶ ρωτάει
Λάστ. Συνών. *ἀγναντία. 4) Ὅψις, πρόσωπον,
ἐμφάνισις Κύθηρ. : Ἀνάδιο καλὸ 'χει 'κείν' ἢ γυναῖκα.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγνάδιο Πελοπν.
(Μάν.) Ἀγνάντια ἡπ.

*ἀγναντία ἢ, ἀναῖα Κάρκ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἐναντίος. Τὸ ἀναῖα ἐκ τοῦ
ἀμαρτ. ἀναδία.

Ὑψηλὸς καὶ περίοπτος τόπος. Συνών. ἀγνάντια Β3.

*ἀγναντιάδα ἢ, ἀνεδιάδα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια, παρ' ὃ καὶ ἀνάδι.

Ὁ πρὸ τῆς οἰκίας ἢ ἄλλου τόπου ἐλεύθερος χῶρος,
θέα, ἀποψις : Ἡ ἀνεδιάδα τοῦ σπιτιοῦ.

ἀγναντίζω, ἀναντίζω Χίος ἀναντίζω Χίος
ἀναδιάζω Πελοπν. (Λακων. Μάν.) ἀναδιάζου Θεσσ. (Καρ-

δίτσ.) ἀναντιάν-νον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀναγκιάζω Κύπρ.
ἀναδιάζω Κορσ. Κύθηρ. ἀναδκιάζω Κύπρ. ἀνεγνιάζω
Χίος (Σιδερ.) ἀνεδιάζω Κρήτ. ἀγναντίζω Θράκ. Κῶς
Νάξ. Χίος κ. ἀ. ἀγναδιάζω Νάξ. (Κορων.) ὕγναντίζω
Ἰων. (Κρήν.) ὕγναδιάζω Κάλυμν. ἀγναδιάζω Νάξ.
(Ἀπύρανθ. Φιλότ.) ὕγναδιάζω Νάξ. (Ἀπύρανθ. Φιλότ.)
Πρόσωπ. γ' ἀγναντίζαζει Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Ὁ τύπ. ἀγναντίζαζει διὰ
τοῦ ἀγναγκιάζει-ἀχκαγκιάζει. Πβ. ἀγναγκιον ἐν
λ. ἀγνάντια.

1) Εἶμαι, εὐρίσκομαι ἀντικρὺ, ἀντικρῶζω, βλέπω κατὰ
πρόσωπον Κρήτ. Κῶς Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Μάν.)
Χίος κ. ἀ. : Βκαίνει ἀφ' τὴν μέσην τοῦ κυπαρισσιοῦ μιὰ κω-
πέλλα ὡσὰν τὸν ἄγγελον, ἀναντιάζ-ζει τὴν καλὰ καὶ γρονίζει
τὴν πρώτην του γυναῖκα Χίος Τὸν ἀνάντιαζαν καὶ δὲν ἀπο-
φασίζαν νὰ πάν κοντά του αὐτόθι. || Ἄσμ.

Οἱ Ξεχωρίτες μοῦ εἶπανε | νὰ πάρουν τὰ τουφέκια τους,
νὰ κατεβοῦνε 'ς τὸ γαλὸ, | 'ς τὴν βάρδια ν' ἀναδιάσουνε,
τ' ὄνομα νὰ φωνάξουνε

Μάν. 2) Παρατηρῶ μακρόθεν Θεσσ. (Καρδίτσ.) Κύθηρ.
Κύπρ. Νάξ. (Κορων. κ. ἀ.) Πελοπν. (Λακων.) : Γιὰ ἀνάδιασι,
ἐρχετι ἢ κυρά σ' ; Καρδίτσ. Γιὰ ἀγνάντιασε νὰ διῆς, ἐρχεται ;
Νάξ. Τὸνε ὕγναδιασε ; — Πῆα κι ἀγνάδιασα, μὰ δὲν ἐρχεται
Κορων. β) Βλέπω μακράν, ἀπλῶς, βλέπω Θράκ. Κύθηρ.
Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. Κορων. κ. ἀ.) : Μπρέ, μ' ἀγνάντιασε
'δ' ἐκεῖ μέσ' 'ς τὴν κορφή Νάξ. Αὐτὸ τὸ βόδι τὸ ἀγναντίζω
Θράκ. Μπόβαλα μέσ' 'ς τὸ πηάδι καὶ ὕγναδιασα ἀδίπερα
Ἀπύρανθ. γ) Εἶμαι ὁρατός, φαίνομαι μακρόθεν Κρήτ.
Πελοπν. (Λακων. Μάν.) : Τὸ πατόρι ἀνάδιασε Λακων. || Ἄσμ.

Πάνου σὲ 'κείνη τὴν στιγμή | ν' ἀνάδιασαν καὶ πρόφτασαν
τὰ παλληκάρια τ' Ἀρμυροῦ !

(ν' ἀνάδιασαν = εἶθε νὰ ἐφαίνοντο) Μάν. 3) Ἀπολαύω
θέας τόπου τινὸς Κρήτ. 4) Προφυλάττω ὑπὸ στέγην
ἀπὸ τῆς βροχῆς ἢ τοῦ ἀνέμου Κύπρ.

ἀγνάντιασμα τό, Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγναντίζω.

Τὸ ἀπάντημα, ἢ συνάντησις.

ἀγναντιαστὰ ἐπιρρ. ἀμάρτ. ἀγναδιαστὰ Μακεδ.
(Πάγγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀγναντιαστός.

Κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ ἀγναντιάζουν, ἀπέναντι,
ἀγνάντια : Τὰ σπῆτια μας εἶν' ἀγναδιαστά.

ἀγναντίζω (I) Εὐβ. (Κάρυστ.) ἡπ. Κέρκ. Πελοπν.
(Καλάβρυτ.) ἀγναντίζον Εὐβ. (Κύμ. κ. ἀ.) Θράκ. (Ἀδρια-
νούπ.) Μακεδ. ἀγναδίζω Μεγίστ. ἀγναδίζου Θράκ. (Αἰν.)
ἀγναντῶ ἡπ. (Ζαγόρ.) Λευκ. Πελοπν. (Μεγαλόπ.) ἀγναν-
τάου ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀγνάντια. Πβ. ἀγναντεύω, ἀγναν-
τίζω.

1) Ἀντικρῶζω ἡπ. Κέρκ. κ. ἀ. : Τὸ βλέμμα του ἀγνάντισε
τὸ βλέμμα τῆς δεῖνα Κέρκ. || Ἄσμ.

Ἥμουνα 'ς τὴν γῆ βαθρὰ χωμένος,
τὰ χερᾶκια μου σταυροδεμένα,
τὰ ποδάκια μου ἀγναντισμένα

ἡπ. 2) Παρατηρῶ μακρόθεν καὶ καθόλου παρατηρῶ,
θεῶμαι ἡπ. Θράκ. (Αἰν.) Λευκ. κ. ἀ. : Ἀγναντῶ τὰ πρό-